

Únor – březen 2014

č. 136

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 23. listopadu – Sv. Klimenta

Drazí věřící,

náš zakladatel své tzv. suspendování v roce 1976 okomentoval následujícími slovy: „Jaká je skutečnost? Tato suspenze mě olupuje o právo, které náleží knězi a tím spíše biskupovi, totiž sloužit mši svatou, udělovat svátosti, kázat na konsekrovaných místech, což znamená, že mám zakázáno sloužit novou mši, udělovat nové svátosti, kázat novou nauku.

Protože přesně tyto novoty od jejich zavedení odmítám, zakazují mi oficiálně jich do budoucna užívat. Protože odmítám novou mši, už ji nesmím sloužit. Takto je možno posoudit, jak málo škod mi bude touto suspenzí způsobeno.

Je to další důkaz, že tato nová církev, jež se od nynějška sama označuje za ‚koncilní‘, ničí sebe sama. Je to Msgr. Benelli, kdo ji takto označuje ve svém dopise z 25. června; hovoří v něm o seminaristech a píše: ‚Váš případ není beznadějný: jestliže máte dobrou vůli a jste se vši vážností připraveni na kněžskou službu v pravé věrnosti koncilní církvi, potom se pro vás budeme snažit o co nejlepší řešení, avšak nejdříve musíte rovněž učinit akt poslušnosti vůči Církvi.‘

Je něco jasnějšího? Od nynějška je to koncilní církev, kterou člověk musí poslouchat a které musí být věrný, a nikoliv již katolická Církev. Přesně to je celý náš problém. Jsme suspendováni ‚a divinis‘ (zbaveni práva vysluhovat božské věci) koncilní církvi a pro koncilní církev, k níž nechceme náležet.

Tato koncilní církev je církvi schismatickou, poněvadž se rozešla s katolickou Církvi všech dob. Má svá nová dogmata, své nové kněžství, své nové instituce, svůj nový kult – všechno, co Církev ve svých oficiálních a definitivních dokumentech opakovaně odsoudila.

Proto zakladatelé koncilní církve tolik trvají na poslušnosti vůči dnešní církvi, přičemž ponechávají stranou včerejší Církev, jako kdyby ta již neexistovala.

Tato koncilní církev je schismatická, protože si pro základ svéhoaggiornamenta posloužila takovými principy, které jsou v protikladu k principům katolické Církve: tím je nové pojetí mše sv., jak je vyjádřeno pod číslem 5 předmluvy k *Missale romanum* a pod číslem 7 první kapitoly, jež připisují obci (věřících) kněžskou úlohu, kterou

nemůže mít; stejně tak přirozené právo, tj. božské právo, které dává každé osobě a každé skupině osob právo na náboženskou svobodu.

Toto právo na náboženskou svobodu je rouhavé vůči Bohu, neboť znamená, že se Bohu připisují úmysly, které ničí Jeho majestát, Jeho čest, Jeho království.

Toto právo v sobě zahrnuje i svobodu svědomí, svobodu myšlení a všechny svobodozедnářské svobody.

Církev, která učí takovým omylům, je schismatická a současně heretická. Tato koncilní církev tím pádem není katolická. V míře, v níž jsou papež, biskupové, kněží a věřící stoupcí této nové církve, oddělují se od katolické Církve.

Církev dneška je pravou Církví pouze v tom rozsahu, ve kterém je pokračováním Církve včerejška a všech dob a ve kterém se na ní podílí. Normou katolické víry je tradice.“

Tato slova našeho zakladatele – slova od mnohých naprosto nepochopená – jsou rozhodující pro chápání současné církevní krize. Princip kontinuity nauky Církve od jejího založení Kristem až podnes je základním principem katolicity. Nositelé liberální revoluce v Církvi se k této zásadě staví dvojím způsobem. Buď tuto kontinuitu odmítají v ideologii přizpůsobení se aktuální době a tak v podstatě vyznávají svůj odpad od katolické Církve, nebo se snaží vytvořit ideologii, která má vytvořit zdání kontinuity, jakousi ideologii kontinuity. Nadaným a důmyslným theologem této ideologie kontinuity byl už na II. vatikánském koncilu Joseph Ratzinger, který se snažil skloubit liberální pojetí lidské svobody v duchu Velké francouzské revoluce s katolickou naukou, církev koncilu skloubit s katolickou Církví, a to tak, aby tento zlom budil dojem kontinuálního pokračování tradice Církve. Svému pojetí Koncilu zůstal věrný ve všech svých úřadech – jako prefekt Kongregace pro nauku víry, zde byl theologickou pravou rukou Jana Pavla II., a jako papež Benedikt XVI. měl Joseph Ratzinger zásadní vliv na vytvoření nového theologického pojetí Církve, otevřeného vůči ekumenismu (nové pojetí, že Církev Boží se nachází – *subsistit in* – v katolické Církvi, se do dokumentu *Lumen gentium* dostalo právě účelově přes něj, následně ho nacházíme v novém Kodexu církevního práva i v novém katechismu), na proměně otcovského principu církevní hierarchie ve strukturu funkcionářů protestantského typu, čemuž vtiskl pečeť svým odstoupením z „funkce papeže“. A jako Jan Pavel II. zahaloval svoji revolučnost mariánskou zbožností, což už po jeho volbě

některé vedlo k mylnému očekávání obratu k lepšímu, tak Benedikt XVI. logickou výstavbou svých dokumentů s jistými konzervativními formami. Exemplárním příkladem theologicky zpracované revoluce je i zdánlivě konzervativní dokument *Summorum pontificum*. Základní myšlenka, od které se odvíjí vše ostatní, je po nejprve velmi tradičně pojaté první části úvodu přecházející do chvály péče o *Novus ordo missae* v čl. 1.: „Římský misál promulgovaný Pavlem VI. je řádným výrazem onoho *lex orandi* (zákona modlitby) katolické Církve latinského ritu. Nicméně Římský misál promulgovaný sv. Piem V. a opětovně vydaný bl. Janem XXIII. má být považován za mimořádný výraz téhož *lex orandi* a má se mu prokazovat potřebná úcta pro jeho ctihodnost a starobylost. Tyto dva výrazy *lex orandi* Církve nevňášejí žádným způsobem nějaké rozdělení do *lex credendi* (zákona víry) Církve, neboť představují dva způsoby jediného římského ritu.“ Myšlenka liturgie s více formami není v Církvi nic nevídaného, ani vznik nové liturgické formy na základě starší liturgie s apoštolskou tradicí a to, že novější forma se stane obvyklou. Tak v byzantském ritu na základě liturgie sv. Jakuba vznikla liturgie sv. Bazila Velikého a sv. Jana Zlatoústého. Proto by bylo myslitelné, aby to, co mohl učinit konstantinopolský patriarcha, učinil papež a na základě tzv. tridentské formy západní liturgie při uchování apoštolské tradice vytvořil formu novou, která vyrostla z formy původní. Zásadní problém umně zahalený do tradiční terminologie je však to, že *Novus ordo missae* není kontinuálním pokračováním liturgické tradice od apoštolů, alebž revoluční ritus ekumenického rozměru odvádějící od podstaty pojetí mše sv. jakožto oběti, je to *lex credendi* církve Koncilu. Zmínka taktéž v čl. 1., že misál z roku 1962 nebyl nikdy zrušen, je sama o sobě pozitivní (obsahuje mnohými preláty popíranou pravdu), ale je nedílnou součástí ideologie kontinuity navozované celým dokumentem, a odpovídá pojetí Benedikta XVI., který obdobným způsobem zpracovával i ostatní theologická témata. Tato systematizovaná revoluce je právě tou hermeneutikou kontinuity, vyžadující ovšem plné přijetí jak Koncilu, tak i nové liturgie, která je plodem Koncilu. V tomto pojetí není rozpor mezi Benediktem XVI. jakožto papežem, který umožňuje více využívat „mimořádnou formu římského ritu“, papežem určitých konzervativnějších výroků a forem, a Benediktem XVI., kterému jakožto prvnímu nepřisahal o věrnost celé kardinálské kolegium coby reprezentanti římského kléru, kteří volí papeže, ale v duchu laicismu jakýsi výběr „Božího lidu“ z celého světa,

prvním papežem po mnoha staletích, který neměl ve svém znaku tiáru, papežem ekumenismu v mešitách a synagogách...

Současný papež se od svých předchůdců počínaje Pavlem VI. liší osobními rysy, formami chování a některými dílčími postoji, ale příčina problému zůstává stále stejná a tou je přijetí liberálních myšlenek Velké francouzské revoluce na II. vatikánském koncilu a jejich průnik do theologického myšlení, do pojetí církevní hierarchie a do liturgie – vytvoření církve koncilu.

Jak náš zakladatel zdůraznil, všichni, kdo jsou těmito myšlenkami zasaženi, jsou v jednotě s Církví pouze do té míry, do které odpovídají jejich postoje dvoutisícileté tradici Církve. Ale přestože je touto krizí zasažena velká část údů mystického Těla, netvoří nějaký samostatný subjekt v rámci Církve, který je ve svém odklonu od tradice nositelem jakékoliv legitimacy. Legitimní zůstává pouze to, co je v souladu s církevní tradicí a vede k jejímu uchování a předávání.

Hloubka současné krize v Církvi je dána tím, že je zasažena většina církevní hierarchie, s níž jsme a můžeme být jednotni pouze do té míry, do které je ona jednotna s církevní tradicí. Naší povinností je zůstat věrnými plnosti tradice a vydávat svědectví o plnosti katolické víry.

Boží prozřetelností nám zůstalo uchováno hierarchické uspořádání v Kněžském bratrstvu sv. Pia X., které narozdíl od většiny hierarchie je v plné jednotě katolické Církve. Je to pro každého z nás nesmírný dar Boží milosti a zároveň mimořádný závazek spojený se zodpovědností. Proto nepodléhejme nějaké marnivé pýše či samolibosti, ale s třesením a na modlitbách u vědomí si vlastní slabosti a hříšnosti se snažme plnit své povinnosti, vydávejme svědectví o plnosti katolické víry a vyprošujme nám všem a hlavně našim představeným dostatečnou milost pro to, aby nám tato plná jednota s Církví zůstala zachována. Nenechme se také nikým svést k pochybování o správnosti cesty Církve všech věků, kterou nám uchoval náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre, abychom neutonuli v kalných vodách bezbožného světa, proniknuvšího do chrámu Božího.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

„Proč jsem se zdráhal vydat se jim napospas“

**J. E. arcibiskup Marcel Lefebvre
v rozhovoru pro časopis Controverses**

„Kardinál Ratzinger několikrát opakoval: ‚Monsignore, je pouze jedna Církev, nemůže existovat žádná paralelní církev‘.“

Řekl jsem mu: ‚Eminence, nejsme to my, kdo vytváří paralelní církev, protože my pokračujeme v rámci Církve všech dob. Jste to vy, kdo zakládá paralelní církev, tím, že jste vynalezli církev koncilu; tu, kterou kardinál Benelli nazval koncilní církví. Jste to vy, kdo vynalezl novou církev, ne my.‘“

CONTROVERSESES: Monsignore, biskupská svěcení, která jste nedávno, 30. června, vykonal, vyvolala mnoho zmatku. Kupodivu to nejsou „mlčenliví“ věřící, ale hlavní mluvčí různých tradičních sdružení, kdo projevil nesouhlas s Vaším rozhodnutím k zajištění budoucnosti tradice. Jak zdůvodníte Vaše prohlášení, že se budete bez ustání pevně držet Petrova stolce?

MSGR. LEFEBVRE: Abych řekl pravdu, nevidím, která jsou ona tradiční sdružení, jež vyjádřila své odmítnutí biskupských svěcení. Celkově vzato nebyly osoby, které projevíly nesouhlas, s námi a nenavštěvovaly naše zařízení, ale měly určitou sympatii k tradici, současně vyznávají bezmeznou podřízenost vůči Římu. Je třeba bezpodmínečně vědět, že Řím dnes slouží revoluci a v důsledku toho je hrozivě zaměřen proti tradici.

Proto jsem odmítl vydat se jim do rukou. Nechtěli nic více a nic méně, než abych – s tím, že uznám své omyly – jim pomáhal dále provádět jejich revoluci v Církvi. Všichni ti, kteří nás opustili, nemají o této situaci jasno a věří v dobrou vůli a v poctivost římských biskupů a kardinálů. Není nic mylnějšího! „Není možné, abyste nás vtahovali do revoluce,“ říkají ti, kteří se navracejí k papeži a k biskupům. Ale to je přesně to, co se (v jejich případě) uskuteční!

CONTROVERSESES: Novinám jako 30 Jours dans l'Eglise a Le Monde, Vie actuelle a také jiným poskytli kardinálové Ratzinger a Oddi

rozhovory, v nichž připouštějí – abychom necitovali jen kardinála Oddiho –, že „jste se nemýlil v celém rozsahu“. Pro mnohé to znamená, že v lůně Římské kurie nastala určitá změna. Co si o tom myslíte?

MSGR. LEFEBVRE: Když čtete podrobně rozhovor s kardinálem Ratzingerem, musí se do budoucna dávat pozor na to, aby se koncil dobře uváděl do praxe, aby v jeho uplatňování nedocházelo k omylům a dávalo se pozor, aby se neopakovaly omyly, kterých se někdo mohl dopustit. Nehovoří o tom, že by se měnily zásady.

I když připouští, že plody posledního koncilu nejsou takové, jaké očekával, je rozhodnut opět se chopit základních principů a zařídit se tak, aby v budoucnosti již neměl žádné obtíže. Takže nepochopili, co znamená návrat k tradici, který my požadujeme, a z toho vyplývá, že se nechtějí navrátit k tradici předchůdců Jana XXIII.

CONTROVERSESES: V poslední době je často slyšet, jak se hovoří o „živé tradici“. Jaký je Váš názor na smysl tohoto výrazu?

MSGR. LEFEBVRE: Dobrá, vezměme si odsouzení, které vůči nám uplatnil papež v Motu proprio (z 2. 7. 1988). Toto odsouzení je zdůvodněno chybným chápáním tradice. Ve skutečnosti nás papež v Motu proprio odsuzuje proto, že nepřipouštíme „živou tradici“.

Ale způsob, jak se rozumí této „živé tradici“, byl odsouzen papežem Piem X. v encyklice Pascendi. Církev nese svou tradici s sebou. Nelze říci něco, co protičečí tomu, co papežové tvrdili dříve. Něco takového nelze připustit. To není možné.

CONTROVERSESES: Je to podle Vašeho názoru důvod, proč již dvacet let nepadlo žádné neomylné rozhodnutí?

MSGR. LEFEBVRE: Pro II. vatikánský koncil papež Pavel VI. princip dogmatické neomylnosti nepoužil. Spokojil se s tím, že jej označil za pastorační.

Koncilní papežové nejsou schopni využívat své doktrinální neomylnosti, protože samotný základ neomylnosti předpokládá, že člověk je přesvědčen, že nějaká pravda musí být jednou provždy pevně dána a nemůže se změnit; že musí zůstat taková, jaká je.

Jan Pavel II., ještě více než Pavel VI., nevěří v neměnnost pravdy. Nanebevzetí Panny Marie bylo definováno papežem Piem XII. v roce 1950. Je to do budoucna neměnné dogma. Pro ně (však) nikoliv! V průběhu času dochází k novým vědeckým vysvětlením, k vývoji lidského ducha, k pokroku, jenž pozměňuje pravdu. V důsledku toho by se možná mohlo tvrdit něco jiného než to, co řekli papežové.

U příležitosti jednoho rozhovoru s Janem Pavlem II. jsem se ho zeptal, zda uznává encykliku Pia XI. Quas primas o sociálním království našeho Pána Ježíše Krista, (a) on mi odpověděl: „Myslím, že by ji papež (již) stejným způsobem nenapsal.“

To jsou tedy naše současné vedoucí síly. Člověk se jim tedy opravdu nemůže vydat do rukou.

CONTROVERSESES: Mezi těmi, kteří přijali návrhy papeže, je (též) Dom Gérard. Co si osobně myslíte o jeho rozhodnutí?

MSGR. LEFEBVRE: Při našem posledním setkání se mě zeptal, zda by mohl přijmout protokol, který jsem já sám odmítl. Odpověděl jsem mu, že jeho situace není stejná jako moje, že se Bratrstvo rozšířilo po celém světě, naproti tomu on je zodpovědný jen za svůj klášter.

„Vy se možná můžete snadněji bránit. Ale já nejsem pro dohodu, jsem toho přesvědčen, že v současné době by dohoda byla špatná.“ A také jsem mu to napsal. Člověk nesmí vést s římskými úřady dialog. Chtějí nás přivést ke koncilu, nesmíme s nimi mít žádné vztahy. Dom Gérard mi odpověděl, že jeho případ by byl odlišný a že to přesto zkusí. To jsem mu neschválil.

Když jsme se viděli naposled, řekl jsem mu: „Dome Gérarde, můžete dělat, co chcete, a já, to Vám povím, co chci já. Pro lidi znamená Váš přesun pod autoritu Říma oddělení od Ecône a od Msgr. Lefebvra. Od nynějška budete hledat podporu u jiných biskupů. Až doposud jste se obracel na mě, dobře, nyní je s tím konec. Dívám se na Vás jako na ty kněze, kteří nás opustili. Už nebudeme mít žádné vztahy, protože budete mít vztahy s těmi, kteří nás pronásledují. Svěřil jste se do jiných rukou.“

Již před pěti lety vydal Dom Gérard ve svém dopise dobrodincům prohlášení, v němž říká, že chce být otevřený již jen vůči těm, kteří nejsou s námi, že nechce setrvávat v neplodné kritice, že chce v naději přijímat všechny, aby jim umožňoval podílet se na tradici. To je to, co dělá, nyní je zajatcem těchto lidí, spisovatelů, tisku, profesorů jako

Bruckberger, Raspail; dal jim přednost před námi. Teď je tedy v rukou modernistů.

CONTROVERSES: Jak hodnotíte návrhy, které pateru převorovi z Le Barroux předložili?

MSGR. LEFEBVRE: Jim jde o to, aby rozštěpili tradici. Už mají Doma Augustina, mají de Blignièrese a teď mají Doma Gérarda. To oslabuje i naši pozici. Jejich cílem je nás rozštěpit, abychom se vytratili.

Kardinál Ratzinger v interview, které poskytl jednomu frankfurtským novinám, vysvětluje, že nás pokládá za nestálé, že existují katolické skupiny, které navazují na tradici takovým způsobem, že nejsou vždy v naprostém souladu s tím, jak smýšlejí biskupové celého světa. Nechtějí připustit, že existujeme. Nemohou nás v Církvi vystát. Dom Gérard tomu všemu nechce věřit.

CONTROVERSES: Marc Dem právě zveřejnil velmi pěknou knihu, kterou věnoval Domu Gérardovi a jeho dílu. Závěr se k pateru převorovi nehodí, když je tam popisován jako sloup obnovy křesťanstva – věrný tradici a Vám.

MSGR. LEFEBVRE: Domu Gérardovi jsem k této knize blahopřál a on mi odpověděl: „Nemluvte mi o tom, nechci prohlašovat, že jsem s tím srozuměn; nejsem to já, kdo to napsal, je to Marc Dem.“ To všechno proto, že Marc Dem v první verzi představil Doma Gérarda jako bojovníka a obhájce víry.

CONTROVERSES: Kontakty s Římem nejsou přerušeny. Dokonce se zdá, že tento podzim by se mohlo opět pokračovat v diskusích. Můžete nám o tom něco říci?

MSGR. LEFEBVRE: To jsou výmysly. Pokud bude někdy na straně Říma vůle opět pokračovat v rozhovorech, potom to budu já, kdo stanoví podmínky.

Jak řekl kardinál Oddi: „Msgr. Lefebvre má silnou pozici.“ – Proto budu požadovat, aby se diskuse týkala naukových bodů. Aby zanechali svého ekumenismu, aby vrátili mši její pravý význam, aby opět formulovali

pravdivou definici víry, pravý pojem Církve, katolický smysl kolegiality atd.

Očekávám od nich katolické pojetí, a ne liberální definici náboženské svobody. Musí akceptovat encykliku Quas primas o království Kristově a Syllabus Pia IX. To vše musí přijmout, neboť to je do budoucna podmínkou každé nové diskuse mezi nimi a námi.

CONTROVERSES: Jaké rady dáte nakonec našim věřícím – po všech událostech tohoto léta?

MSGR. LEFEBVRE: Jediný předmět, který musí mít věřící před očima, je všeobecné království našeho Pána Ježíše Krista nad jednotlivci, nad rodinami, nad městy; není jiného náboženství, které před tímto královstvím obstojí.

Kdybych přišel učit něco jiného než toto, nesměl by mě již nikdo následovat. Jak to také říká sv. Pavel: „Avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám proti tomu, co jsme vám kázali, buď proklet.“

Dobrý katolický smysl našich věřících způsobil, že devadesát procent z nich – a podle mého mínění je to ještě více – nás bude i nadále následovat.

(Rozhovor zaznamenal Eric Bertinat, vyšel v Controverses, září 1988.)

Muž bolesti

(kapitola z knihy Msgr. Marcela Lefebvra: Tajemství našeho Pána Ježíše Krista)

Jestliže v evangelních textech existuje zdánlivá obtíž ohledně obou vůlí našeho Pána, potom je zde obtíž ještě jedna, mnohem tajemnější: je to možnost našeho Pána trpět ve své vůli, ve své lidské duši, zatímco on přece žije ve spojení, v podstatné jednotě s Bohem. Jak to máme vysvětlit?

„Toto rozhodnutí pro láskyplnou, nezničitelnou a neměnnou poslušnost, zakotvené v jeho bytosti, zajišťuje sice v Ježíši Kristu podstatnou svatost a těsné morální sjednocení jeho vůlí, avšak nezbavuje jeho lidství vnitřního utrpení a zkoušek.“¹

Spasitelovo utrpení je hlubokým tajemstvím. Jak mohl náš Pán trpět – a všichni autoři duchovních spisů, jakož i všichni theologové říkají, že nikdo nemohl trpět v takovém rozsahu jako náš Pán Ježíš Kristus – a současně být ten nejšťastnější, protože se přece ve své lidské duši těšil blaženému patření na Boha? Sv. Tomáš odpovídá na tuto otázku v quaestiones 46-49 třetí části Theologické sumy (Summa theologiae) a rovněž ve svém Theologickém kompendiu (Compendium theologiae):

„Jako se v Kristu nacházel smutek, tak také ostatní vášně, které povstávají ze smutku, jako strach, hněv a podobně. Totiž to, co svou přítomností vlévá smutek, v nás vyvolává strach, jestliže se to považuje za budoucí zlo; a pokud jsme zarmoucení někým, kdo nám ubližuje, hněváme se na něho. Nicméně u Krista jsou tyto vášně přítomny jiným způsobem než u nás. U nás totiž většinou předchází úsudek rozumu (...), naproti tomu u Krista (...) nikdy nepřekračují rozumem stanovenou míru; ale nižší žádostivost, již je vašeň podřízená, se dostává do pohybu pouze v té míře, v níž jí to rozum přikázal. Mohlo se tedy stát, že Kristova duše ve své nižší sféře odmítala to, po čem ve své vyšší sféře toužila.“²

Sv. Tomáš rozlišuje mezi nižším rozumem, jenž ovládá smysly, jenž řídí tělo, a rozumem vyšším, který dosahuje k Bohu, který žije s Bohem a žije v Bohu.

„Avšak nebyl v něm žádný odpor žádostivosti ani vzpoura těla proti duchu, jaká vyvstává u nás proto, že nižší žádostivost překračuje úsudek a míru rozumu. Ale v Kristu se vzbuzovala podle úsudku rozumu, pokud dovoľoval každé jednotlivé nižší síle, aby vykonávala jí vlastní hnutí, jak to pro něho bylo vhodné. Když to tedy člověk zvaží, je zřejmé, že vyšší rozum Kristův v poměru ke svému předmětu [tj. blažené patření na Boha] jako celku byl blažený a radoval se – z této strany jej nemohlo potkat nic, co by bylo příčinou zármutku –, ale současně také trpěl ze strany nositele jako celku. (...) A ono potěšení nijak nezmenšovalo utrpení ani utrpení nebránilo potěšení, poněvadž nedocházelo k přesahům z jedné mohutnosti do druhé, ale každé mohutnosti bylo dovoleno činit to, co jí bylo vlastní.“

Náš Pán tudíž trpěl ve své nižší žádostivosti a to vysvětluje tato slova, jež vyslovil: „Ať odejde kalich tento ode mne“, a pater Synave to objasňuje následovně:

„U tohoto pojetí sv. Tomáše o současné přítomnosti utrpení a blaženého patření na Boha v Kristově duši bychom mohli poukázat na dva

problematické body, které jsou vzaty z Písma svatého. První se týká modlitby ve smrtelné úzkosti v Olivové zahradě (Mt 26,39): ‚Otče můj, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty.‘ A druhý se vztahuje k opuštěnosti, kterou Kristus, jak se zdá, trpěl na kříži (Mt 27,46): ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?‘“

Je velice zajímavé sledovat, jak sv. Tomáš odpovídá. K prvnímu problému ohledně modlitby našeho Pána, v níž prosí, aby jej tento kalich minul, ale přesto tak, aby se stala vůle Boží, vysvětluje:

„Protože modlitba je výrazem touhy, můžeme z rozdílů žádostivosti vysledovat důvod modlitby, kterou Kristus konal, když bylo utrpení blízko, přičemž pravil: ‚Otče můj, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty.‘ Totiž tím, že řekl: ‚Ať odejde kalich tento ode mne‘, označuje hnutí nižší žádostivosti a přirozené touhy, v souladu s níž se každý člověk bojí smrti a touží po životě.“³

V důsledku je to tato přirozená touha, kterou náš Pán v sobě nosil, totiž touha nezemřít, netrpět, aby nám nebyl uloupen život. To byla tedy nižší žádostivost. Pokud jí dovolil se bez překážek projevit, potom dobrovolně, aby ukázal, že je dokonalým člověkem, a dále proto, aby nám dal příklad panství, které má mít vyšší žádostivost (rozumná vůle) nad nižší a smyslovou žádostivostí:

„A když říká: ‚Ale ne jak já chci, nýbrž jak ty‘, pak vyjadřuje hnutí vyššího rozumu, který vše pojímá pod zorným úhlem božské moudrosti a s jejím zaměřením.“

Vyšší touha následně utrpení přijímá, protože je pobízena božskou moudrostí.

Co se týče Spasitelových slov na kříži: ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?‘, objasňuje sv. Tomáš ve svém komentáři ke sv. Matoušovi, že jsou vzata z 21. žalmu, jenž je ve svém celku zaměřen na utrpení Kristovo: nicméně však není 21. žalm žalmem zoufalství, ale vyjadřuje rovněž postoj neotřesitelné naděje (verš 25); není pochyb, že si zde Pán přisvojil také žalmistovy pocity. A sv. Tomáš dodává:

„Když Kristus volá: ‚Proč jsi mne opustil?‘, pak se to děje z důvodu určité analogie: všechno, co máme, dostáváme od Boha; je-li někdo vydán napospas nějakému neštěstí, potom říká, že je opuštěn; proto když Bůh nechá člověka upadnout do zla pochybení nebo trestu, hovoříme pak o opuštěnosti Bohem; proto říká Kristus, že je opuštěn, ne z hlediska hypostatické unie nebo milosti, ale z hlediska utrpení.“⁴

Tuto opuštěnost Krista na kříži velmi dobře vysvětluje v návaznosti na sv. Tomáše⁵ pater Garrigou-Lagrange:

„Během utrpení byl pouze vrchol Ježíšova lidského rozumu a jeho vůle ozářen patřením na božské bytí, zatímco méně vznešené části těchto vyšších schopností a všechny smyslové schopnosti byly ponořené v bolesti z důvodu pohledu na hříchy lidí a trýzně utrpení. (...) Spasitelovo lidství bylo něco jako hora, jejíž vrchol je ozářen sluncem a zvedá v hluboké modři zcela klidného nebe, zatímco v níže položených částech zuří bouře a zdá se, že vše zpusťší.“⁶

Učme se tedy ve Spasitelově škole vytrvat ve smyslových či duchovních zkouškách tím, že budeme vrcholem své duše pevně připoutáni k Bohu skrze víru, naději a lásku.

¹ Bonsirven, Joseph, S. J.: Les enseignements de Jésus-Christ [Poučení od Ježíše Krista]. Paříž, Beauchesne, 1946, s. 425. Naopak platí, jak učí P. Reginald Garrigou-Lagrange: „Plnost milostí zrodila v našem Pánu žhavou touhu po Kříži k dokonalému naplnění jeho poslání jakožto Vykupitele“ (L'amour de Dieu et la croix de Jésus [Láska k Bohu a Ježíšův kříž], s. 208n.).

² Compendium theologiae, kap. 232.

³ Compendium theologiae, kap. 233.

⁴ Srov. P. Synave, tamtéž.

⁵ Summa theologica, III, q. 46, a. 7 a 8.

⁶ L'amour de Dieu et la croix de Jésus [Láska k Bohu a Ježíšův kříž]. Cerf 1929, sv. 1, s. 244-245

Program na rok 2014

Biřmování

Kaple Královny posvátného růžence – 31. května – 10.00 hod.
svátost biřmování bude udělovat Msgr. Alfonso de Galarreta

Poutě a slavnosti

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 19. června – 10.00 hod.

Pouť k sv. Antonínovi

3. května – 8.00 hod. Mše sv. ve Frýdlantě nad Ostravicí
po Mši sv. pěší pouť na Prašivou

Cyrlometodějská pouť

Sady u Uherského Hradiště – 5. července – 10.00 hod.

Pěší pouť z Föhrenau do Mariazell

od 29. do 31. července

bližší informace a přihlášky p. Petr Stehlik - pstehlik@email.cz

Svatoprokopská pouť

Z Chocerad na Sázavu – 16. srpna

Svatováclavská pouť

Stará Boleslav – 27. září – ca. 12.30 hod. Mše sv.

Odchod do Staré Boleslavi od kostela ve Vinoři v 9.00 hod.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 4. do 5. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti –
celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání a
růžencová oběť – od 14.00 růžencová veselice

Exercicie

Rekolekce pro dívky (od 14 do 22 let)

Jaidhof

Začátek 21. 2. – 18.00 hod.

Konec 23. 2. – 13.00 hod.

250,- Kč

přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Exercicie pro ženy – Jaidhof

Začátek 1. 9. – 14.00 hod.

Konec 6. 9. – 13.00 hod.

1800,- Kč (studentky polovinu)

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.at

Letní tábory

Tábor pro chlapce od 6 do 14 let – Jaidhof

6. 7. – 19. 7. 1400,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 900,- Kč)
přihlášky P. Luděk Čekavý – plcekavy@fsspx.at

Tábor pro dívky od 6 do 14 let – Jaidhof

20. 7. – 2. 8. 1400,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 900,- Kč)
přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Tábor pro dívky od 14 do 22 let – Jaidhof

2. 8. – 10. 8. 900,- Kč
přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ÚNOR – BŘEZEN

Růženec a možnost svatě zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (1., 3. a 5. v měsíci chorální a Svátostné požehnání)
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv.
1. 2.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 2.	– 10.00	– Svěcení svící a Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 2.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 3.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 3.	– 17.30	– Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv.
7. 3.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
19. 3.	– 17.30	– Sv. Josefa – Mše sv. (chorální)
25. 3.	– 17.30	– Zvěstování Panny Marie – Mše sv.
26. 3.	– 17.30	– Výroční requiem k úmrtí Msgr. Marcela Lefebvra
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha -Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

2. a 16. 2.		
2., 16. a 30. 3.	– 10.00	– Mše sv. chorální
5. 3.	– 17.30	– Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv.

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

2. a 16. 2.		
2. a 16. 3.	– 10.00	– Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

9. a 23. 2.		
9. a 23. 3.	– 10.00	– Mše sv. chorální

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

9. a 23. 2.		
9. a 23. 3.	– 10.00	– Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

2. a 16. 2.		
2. a 16. 3.	– 17.30	– Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

*Dům kultury, Dolní 183/30, vstup levým bočním vchodem – v průběhu
Mše sv. bude zamčeno*

8. a 22. 2.		
8. a 22. 3.	– 16.00	– Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na prioritát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Č.Ú. **258469826**

Kód banky: **0300**